

faza
2

KULTURNO PROPAGANDNI KOMPLET BR. 233, GOD. XVI, BEOGRAD, UTORAK, 20. JUL 2021.

Redakcija: Aleksandra Sekulić, Dejan Vasić, Jelena Veljić, Dušan Grlja; Font Mechanical: Marko Milanković; E-mail: redakcija@elektrobeton.net; www.elektrobeton.net; Sledeći broj izlazi 17. avgusta

ŠTRAFTA

Piše: Mirjana Boba Stojadinović

OTUĐENI SPEKTAKL

Oktobarski salon, osnovan kao revijalna izložba, od svog osnivanja 1960. godine kroz decenije kontinuiranog delovanja neprekidno je tražio odgovor na pitanje: kako sagledati ovdašnju umetničku produkciju? Nakon gotovo pola veka delovanja u sličnoj revijalnoj formi, te propitivanja šta je ono što je najrelevantnije od likovne i primenjene umetnosti, dizajna i arhitekture nastalo u protekle dve godine (kakve su bile propozicije za učestvovanje), u protekle dve decenije se čitava manifestacija drastično izmenila. Te promene su posledice dve ključne odluke: 2004. godine uvodi se pravilo da selektor izložbe bude naizmenično iz ovdašnje sredine i inostranstva, a 2014. godine Oktobarski salon se transformiše u bijenalnu manifestaciju, sa namerom da ima akumulirani budžet, kao i da obezbedi veću prisutnost domaćih selektora i umetnika nego na izložbama koje su neposredno prethodile 56. izdanju.

Odluka da se Oktobarski salon događa svake druge godine donesena je uprkos otvorenom jednoglasnom protivljenju gotovo celokupne stručne javnosti. Ono što je usledilo jeste preimenovanje u Beogradski bijenale odlukom Programskog odbora OS, tako da izložba sada nosi dvostruki, zbunjujući podnaslov: *Oktobarski salon – Beogradski bijenale*. Iako su glavni argumenti za bijenalizaciju Oktobarskog salona bili udvostručenje budžeta i povratak domaćim umetnicima i selektorima, ono što se u stvari desilo jeste da je budžet postao nesumnjivo veći (spekuliše se o 500.000 evra), ali i potpuno netransparentan, dok su sva tri dosadašnja selektorska imena bila strana: Dejvid Eliot/2016, Gunar i Daniel Kvaran/2018, i Ilarija Marota, Andrea Baćin / 2020/21, a svi su uglavnom izlagali radove stranih umetnika. Nazivi ova tri bijenalna izdanja su indikativni: *Ljubavi zanos*, *Čudo kakofonije*, *Sanjari*.

Usled pandemije, Oktobarski salon po prvi put nije održan planirane 2020. godine. Izložba se stoga odvija od kraja juna do kraja avgusta 2021. godine na više lokacija, a centralni prostori su Muzej grada Beograda u Resavskoj ulici i Kulturni centar Beograda, uz niz instalacija na otvorenom u najužem centru grada i u parku Muzeja Jugoslavije, kao i na RTS (radiju i televiziji). Selektori 58. izdanja Oktobarskog salona – Beogradskog bijenala (OS/BB) su Ilarija Marota i Andrea Baćin (Ilaria Marotta, Andrea Baccin) iz Italije, koji objavljuju umetnički magazin *Kura* (Cura) i vode istoimenu izdavačku kuću, ali i priređuju izložbe italijanskih i stranih umetni-

ka u svom prostoru *Basement Roma*, kao i u međunarodnim okvirima.

58. izdanje OS/BB odvija se pod slognom „Sanjari“, inspirisanim Bertolućijevim istoimenim filmom. Izložba okuplja 64 uglavnom inostrana umetnika, od čega je svega sedmero odabrano na konkursu: Marija Avramović (1989.) i Sem Tvaždej (1988.), Sanja Čopić (1992.), Nenad Gajić (1982.), Nadežda Kirčanski (1992.), Hana Miletić (1982.) i Sonja Radaković (1989.).

Šta stranim umetnicima i selektorima/kustosima znači da rade u Beogradu? Većinu umetnika zastupaju privatne galerije, koje je Gunar Kvaran artikulisao kao „umetnost je moj biznis“ tokom *Čuda kakofonije*, dok su ove godine bezmalo pedeset stranih privatnih galerija u katalogu potpisane kao zajmodavci ili saradnici. Koliko će ovim umetnicima izložbena prilika na OS/BB otvoriti nove mogućnosti mimo egzotizacije *tere inkognite* kakav je Beograd? Još važnije – šta bi obeležila

Beograda, ranija direktorka KCB), Marijana Kolaric (istoričarka umetnosti, direktorka MSUB, ranije direktorka privatne galerije Novembar čiji je vlasnik Srđan Šaper), Vladislav Šćepanović (umetnik, profesor na Fakultetu primenjenih umetnosti u Beogradu, član Upravnog odbora MSUB, učesnik i potom komesar nastupa Srbije na Venecijanskom bijenalu), Đorđe Ozbolt (umetnik koji je predstavljao Srbiju na Venecijanskom bijenalu, na kome je komesar bio Šćepanović), Svetlana Jovanović (umetnica). Kontekst nije ni samo uvodni tekst u katalogu potpisan sa Kulturni centar Beograda, u kome stoji da „[u Beogradu je umetnost] ne naročito bogata u produkcionom smislu, često tradicionalna ali i pionirski inovativna [...]“. Kontekst Oktobarskog salona nije samo apstraktna Evropa, on je svakako kontekst Balkana, Srbije, Beograda. Kontekst su i nezapamćeno materijalno siromaštvo većine stanovni-

ŠTRAFTA

Mirjana Boba Stojadinović:
Otušeni spektakl

CEMENT

Jovan Jović:
Lorens generala Lera

ARMATURA

Jelena Veljić:
Obavezna vakcinacija – pod hitno

ZID

Hamlet u dvorištu Centra za kulturnu dekontaminaciju

VREME SMRTI I RAZONODE

Vladimir Milojković:
Površina od nevidljivih neprijatelja
kuda idu

→ Sonja Radaković, „Zauzeto“, performans i video, fotografija Nemanje Kneževića © KCB

lo susret ovdašnjih umetnika, stručne i široke javnosti sa stranim umetnicima, da su imali prilike da se sretnu? Koliko će se tih umetnika vratiti da ovde razvija druge radove ili saradnje nezavisno od kustosa i samog OS? I najvažnije: koliko će malobrojni ovdašnji učesnici na Oktobarskom salonu, svi izuzetno mladi, dobiti priliku da svoje radove izlože van ovdašnjih uzanih geografija nakon učešća na OS/BB? Da li možemo da govorimo o saradnji ili govorimo o nečemu drugom, na primer o samopromociji, safari-turizmu, samokolonizaciji, selektivnom vidnom polju? Savremene umetničke produkcije eksplicitno su neodvojive od konteksta u kome se pojavljuju. Kontekst OS/BB nije samo kontekst Programskog odbora Oktobarskog salona, koji čine predsednica Gordana Gončić (dramaturškinja, v.d. podsekretara Sekretarijata za kulturu Gra-

ka i duhovna obesmišljenost života u Srbiji. Stvarati i izlagati umetnost u ovom kontekstu jeste pre svega duboka etička dilema. A postojanje ovakvog Oktobarskog salona posvećenog umetnicima i selektorima koji pre ove izložbe nisu nikada ni bili ovde, suočava nas sa pitanjem: kome je posvećena ova izložba? Na osnovu bijenalnih izdanja Oktobarskog salona može se steći utisak da postoje dva zatvorena kruga koji se nikada ne dodiruju – jedan inostrani i drugi ovdašnji. Životnost umetničke produkcije danas je jednaka međunarodnoj saradnji, međutim spuštanje vasijskog broda sa stranim selektorima i umetnicima, koji za ovdašnje prilike govore nerazumljivim umetničkim jezikom koji zahteva prevod (koji se ne pojavljuje), ne doprinosi uzajamnom obogaćivanju, već produbljivanju antagonizama i daljim polarizacijama ov-

dašnjih odnosa u profesionalnim umetničkim krugovima, da ne govorimo o širokoj javnosti koja ostaje potpuno skrajnuta i prepuštena sopstvenim površnim utiscima: *lepo je ili šta je ovo?* S druge strane, uzajamna isključivost različitih struja u aktuelnoj umetničkoj produkciji u Srbiji/Beogradu karakteristika je OS koja dovodi do isključenja gotovo kompletne ovdašnje umetničke i kulturne produkcije iz OS/BB na račun stranih kustosa, umetnika, pa i dela produkcije. Ovim se samo slabi ovdašnja pozicija kako nas spram nas samih, tako i međunarodno. Iako deluje logično, ispostavlja se da poznavanje lokalnih prilika, ali i izuzetno bogatstvo umetničke produkcije u gotovo nemogućim uslovima nije nešto sa čime su upoznati ne samo kustosi Oktobarskog salona, već i ljudi koji su tim Marota/Baćin postavili na to mesto.

BETON BR. 233 DANAS, Utorak, 20. jul 2021.

➔ Aleks Izrael, „Kulisa neba”, billboard, fotografija Nemanje Kneževića © KCB

U čemu je jedinstvenost i značaj 58. Oktobarskog salona – 3. Beogradskog bijenala „Sanjari”? Sa neutralnom temom izložbe, izborom gotovo isključivo inostranih umetnika, odlično uobličnim katalogom, klasičnim izložbenim postavkama, nevidljivim radovima u javnom prostoru, glavno pitanje ove izložbe jeste – kakvu vezu izložba uspostavlja sa ovdašnjim kontekstom? Koliko nam ona govori o aktuelnosti upravo ovog momenta u Srbiji i Evropi, šta donosi što je specifično i što će se pamtiiti kao duh vremena, kada se i sam koncept izložbe nije menjao od pre pandemije, kada su ga kustosi predstavili javnosti? Ja vidim da je izložba iskorenjena iz tragičnih nužnosti konteksta u Srbiji, osim nekoliko izuzetaka kao što su radovi Sonje Radaković, Nadežde Kirčanski, Vuka Čosića ili Bojana Šarčevića, a odsečena od dvosmernog kontakta sa publikom. Izložba se bavi zanosom poetičnog snevanja o vizijama posthumanog sveta, što je u evropskom kontekstu već prežvakana tema. Izložba kao da je zaspala u nekom drugom vremenu i još uvek se nije probudila – lepa, šarmantna, na momente uzbudljiva, ona pripada prošlom vremenu koje je jasno presečeno pandemijom. Sada se nalazimo u vremenu koje ima daleko hitnije ekološke–političke–etičke dileme, tako da se izložba o sanjanju pretvara u košmar – da parafraziram Nadeždu Kirčanski kada je govorila o svom radu.

➔ Nadežda Kirčanski, „nista.spec 1.0”, sajt-senzitiv ambijentalna instalacija, fotografija Nemanje Kneževića © KCB

BETON BR. 233 DANAS, Utorak, 20. jul 2021.

CEMENT

Piše: Jovan Jović

LORENS GENERALA LERA

Da bih objasnio naslov, treba se vratiti u prošlost, i moju i našu. Moja izgleda ovako. Nisam pasionirani sakupljač po buvljacima, ponekad ih obidem – možda iz razloga što tamo uglavnom nema onoga što tražim, a to su mašine, čudni sklopovi i industrijski dizajn. Svaka mašina ima u sebi lepotu sklopova i pojedinačnih delova od kojih je nastala. Skladnost tih delova govori o njenoj funkcionalnosti.

U tim mojim potragama, nastala je i moja borba za industrijsko nasleđe. U eri deindustrijalizacije naše zemlje.

Napisao sam jedan članak o DMB Rakovica koja je isečena na komade i nestala, iz njega je nastao video rad prikazivan na izložbama. Duga je to priča sa tužnim krajem.

Zapravo, mislio sam da je to jedan i jedini nivo ove borbe. I tako, nekih dana odlazim na vojni buvljak ili prodavnicu rashodovane vojne opreme. Tamo sam retko šta kupio, ali nekako volim da odem, pogledam poneki polupani klavir ili operacione instrumente, telefon sa natpisom: *Pažnja! Neprijatelj sluša*. Ovog puta unutar prodavnice nema skoro ničega.

Posle nekoliko minuta krećem kući. U dvorištu gomila krša elektronskog otpada. Pažnju mi privlači velika crna kutija. Vidim da može da se odšrafi poklopac i to činim, ispod haube: sam biser industrijskog dizajna. Na prednjoj strani neki točkići koji se pomeraju. Pitam vojnika koji se tu muva da li možda zna šta je ovo i koja je cena. Ukazuje mi na tablicu: *Proizvedeno 1942*. Bila je u nekoj centrali. 120 dinara po kilogramu. Pored nje je neka naizgled kucaća mašina iz iste godine. Mašina koja izgleda kao kucaća, samo što na čekićima nema alfabeta, nego neki brojevi i znakovi. U trenutku shvatam da se nalazim u rasklopljenoj telegrafskoj centrali. Javlja mi se misao enigma mašine. Ali, znam kako izgleda enigma, ovo nije to. Odlazim, nisam je kupio, molio sam da mi je ostave ali to ne može. Odlazim kući, doći ću sutra, kupiću je. Usput razmišljam o savršenosti izrade zupčanika u njoj. Posle svih godina vreme ih nije ni dotaklo. Savršeni su kao da su dijamantima obrađivani. Čelik izgleda kao titan. Sve radi, elektromotor vrti, čeka da bude ponovo pokrenuta.

Uključujem kompjuter, pretražujem WW 2 teletprinter, enigma mašina. Svašta izlazi, nerovno gledam slike i konačno pronalazim podudarnost. Lorens mašina. Da, ona je. Nemoguće, ali jeste. Trošim sate gledajući i čitajući članke. Napravljeno je 50 komada. Služile su za komunikaciju između Hitlera i oblasnih generala. Mnogo su savršenije od poznatih enigmi. Tako dolazimo i do generala Lera.

Lorens generala Lera. Lorens je kripto mašina koja ima 1,6x10¹⁵ kombinacija. Prvi kompjuter nastao u Vesli parku konstruisan je da probije šifre Lorensa. Sutra dan kada sam se vratio, ništa nisam našao. Po priči, došao je neki Rus i sve kupio i verovatno je sada Lorens već prešao granicu i hi-

ta prema Nemačkoj ili Austriji gde će ga prodati kolekcionar. Neutešan, hteo sam da ga poklonim Muzeju nauke i tehnike gde bi neki mladi matematičari/ke mogli nalaziti inspiraciju za nova istraživanja.

Ili neko drugi ko bi u tome prepoznao borbu naših naroda protiv okupatora i zla koje se sada negira. Ostaje i pitanje kako se takva mašina našla na vojnom otpadu umesto u muzeju. Svakako, industrijsko istorijsko nasleđe ili drugi nivo deindustrijalizacije.

Mašine koje sam video na vojnom otpadu i prepoznao u Internet pretrazi bile su u sklopu rasturene telegrafske centrale. To su retke kripto mašine ili šifrantске mašine. Njihova predašnja namenа je bila za tajnu komunikaciju u svim nivoima, vojnim i političkim.

Nestale su zajedno sa Lorensom. Spisak nestalih mašina koje su bile na otpadu: Lorenz SZ40 – elektro-mašina za šifriranje za telepinter signale. Razvio ga je Lorenz, a tokom Drugog svetskog rata koristila ga je nemačka vojska za komunikaciju na najvišem nivou. Mašina je dva puta poboljšavana (C3-42a и C3-42b). Šifre su slomljene tokom Drugog svetskog rata u Blečli parku u Londonu, uz pomoć Kolosa, prvog elektronskog digitalnog računara.

Siemens t37h (1933.) – tokom Drugog svetskog rata, nemačka vojska je ovu Siemens mašinu intenzivno koristila za komunikaciju na svim delovima fronta, uglavnom putem telefonskih linija, a povremeno i putem radija. Tu je bio i Fernschreiber SEL LO 133 Automatik, teleprinter i još neke druge, koje nisam uspeo da zapamtim.

➔ Hamlet u dvorištu, foto: Srdan Veljović

ARMATURA

Piše: Jelena Veljić

OBAVEZNA VAKCINACIJA – POD HITNO

IPSOS je tokom prošlog meseca objavio brošuru „Kako komunicirati o vakcinaciji protiv kovida-19?”. Cilj brošure sadržan je u njenom naslovu; međutim, posebno su zanimljivi delovi koji se tiču rezultata ispitivanja stavova punoletnih građana i građanki o vakcinama i vakcinaciji, obavljenog na reprezentativnom uzorku.

Većina građana/ki, njih oko 55% se vakcinisala ili prijavila za vakcinaciju, dok je neodlučnih oko 33%, a procenat onih koji to verovatno ili sigurno neće učiniti 14%. Ljudima kojima vakcinacija iz zdravstvenih razloga nije preporučena, prema ovom ispitivanju, je 7%.

Kada se pogledaju prikazani rezultati po starosnim kategorijama, tu ipak možemo naći zanimljive podatke.

Tako, kako opada broj godina ispitanika/ca, to je stopa vakcinisanosti stanovništva niža, a raste nepoverenje i otpor vakcinaciji. To se najbolje može videti poređenjem kategorija ispitanika/ca od 65 i više godina i 18 do 29 godina.

Ispitanici i ispitanice uzrasta od 65 godina i više najčešće su odgovarali da su se ili vakcinisali ili će se sigurno vakcinisati (66% i 13%). Ova

➔ Hamlet u dvorištu, foto: Srdan Veljović

cinisali odgovorilo da jesu ili da će to sigurno uraditi, dok je ukupno 28% onih koji se verovatno ili sigurno neće vakcinisati. Sa druge strane, postotak onih koji smatraju da je rizik od kovid-19 veći od rizika od vakcine ne prela-

Prema Zakonu o zaštiti stanovništva od zaraznih bolesti, jedna od posebnih mera koje nadležni organi u slučaju proglašenja epidemije imaju na raspolaganju je i – imunizacija: „u slučaju pojave epidemije zarazne bolesti utvrđene u članu 32. stav 3. ovog zakona ili druge zarazne bolesti, može se odrediti i preporučena ili obavezna vanredna imunizacija protiv te zarazne bolesti za sva lica, odnosno za određene kategorije lica, ako se utvrdi opasnost od prenošenja te zarazne bolesti, kao i u slučaju unošenja u zemlju određene zarazne bolesti, u skladu sa planovima za odstranjivanje i održavanje statusa iskorenjivanja određenih zaraznih bolesti.” Zakon takođe navodi da se obavezna ili preporučena vanredna imunizacija u ovom slučaju naređuje „aktom ministra, u skladu sa preporukama SZO, na predlog Zavoda uz saglasnost Komisije”. Nažalost, Svetska zdravstvena organizacija u ovom trenutku okleva da podrži obaveznu imunizaciju, umesto toga ohrabrujući ljude da se vakcinišu. Pitanje je koliko će istrajavati u tome.

Kada se tokom ovogodišnje proslave 9. maja, Dana pobeđe, na repertoru svečane akademije našao i repertoar ljotičevskih pesama, liberalna, leva i progresivna javnost ustala je oštro protiv ovoga. Ko je pobedio 9. maja, ako danas ovaj datum obeležavamo pro-fašističkim pesmama, s pravom su se zapitali mnogi. U istom trenutku, u Srbiji je hiljade ljudi bilo mrtvo od kovid-19.

Vladimir Ilić na Peščaniku se zapitao o razlici između Zlatibora Lončara i Gorana Davidovića: „Pisao sam, pre pola godine, na Peščaniku, da je Hitler svoj program istrebljenja započeo si-stematskim ubijanjem neizlečivo bolesnih Nemaца između 1939. i 1941. Ubijeno je nešto ispod tri stotine hiljada „rasno bezvrednih” ljudi. Neki su ubijeni aktivno, otrovima, drugi pasivno, odsustvom lečenja. Ministar Lončar, za razliku od Gorana Davidovića, nikada, niukoli-

ko i nipošto ne zagovara zabranu rasno mešovitih brakova niti se zalaže za prostornu segregaciju rasa. On ne zagovara ni primenu mera eugenike, niti rasne higijene. Zamenu za poslednje pomenute mere predstavlja prepuštanje stanara domova za ometene u razvoju koroni i njenim komorbiditetima. Nema naredbe čak ni za njihovo obavezno vakcinisanje.” Drugim rečima – i nečinjenje je činjenje. U situaciji svetske pandemije, svako „ali” koje sledi iza „nisam antivakser”, a nije praćeno „ne mogu da se vakcinišem jer imam ozbiljan zdravstveni problem za koji je dokazano da je vakcina kontraindikovana” daje poen antivakcerskoj ideologiji. Doslovno svako. Svako ko nije za opštu obaveznu besplatnu vakcinaciju, stavio je sebe na stranu protiv očuvanja ljudskih života. Posebno zabrinjavaju primeri opozicione, progresivne ili leve koji se protivite obaveznoj vakcinaciji ili pak biraju da ovu temu potpuno zaobilaze.

Margaret Tačer je 1987. iskazala misao koja se u levo orijentisanim krugovima najčešće ismeva. „Ne postoji društvo kao takvo. Postoje pojedinci, muškarci i žene i postoje porodice.” Skoro 40 godina od ove izjave i jedna pandemija potpuno je ogolila u kakvom liberalnom paklu živimo. Imunih na ovu vrstu preobražaja nije bilo čak ni u levim krugovima. Kapitalizam je kult smrti, pokazalo se potpuno otvoreno u 21. veku. Potrebno je prineti žrtvu – počnimo sa starijima, bolesnima, *nepotrebnima* – ekonomskom sistemu; ne tražite mere zaštite narodnog zdravlja, opstruirajte ono malo njih koje postoje, jer ekonomija mora da radi, mora se od nečeg živeti, uostalom *šta će konobar Pera ako zatvorimo klubove, kako ću sa ovom frizurom, svi će oboleti od depresije ako ne budu mogli u provod, omladini je neophodna socijalizacija pre svega...*

Sve ovo i još mnogo toga, zabašureno liberalnom ideologijom i iskrivljenim shvatanjem ljudskih i radnih prava. *Pravo na rad*, prizivali su mnogi koji su tokom prošle i ove godine pozivali državu da ono malo smislenih mera ukine zarad nastavka „normalnog privredivanja”. *Sloboda, samo nam sloboda treba* – sloboda da se radi u pandemiji, bez obavezne zaštite na radu, sloboda da se živi kao da dnevno ne umire desetine ljudi direktno zbog naše „slobode” da živi-

BETON BR. 233 DANAS, Utorak, 20. jul 2021.

mo kao da se ništa bitno ne dešava, sloboda da se radi čak bez i najosnovnije sigurnosti, sloboda da se umre i sa sobom u smrt povede još ljudi. *U službi poštovalaca liberalnog kulta smrti, već smo pisali o tome, našli su se i stručnjaci i laici, i vlast i navodno progresivna opozicija, intelektualna i politička elita svih ideoloških usmerenja, od konzervativnog do liberalnog, kao i delovi levice. Pozivanje na slobode u ovom slučaju paravan je za izbegavanje bilo kakve političke odgovornosti.* Na opšte društvenom planu, to predstavlja direktnu podršku načelu „preživlja-

vanja najsposobnijih“. Drugo se ne može ni očekivati od kapitalizma ali u ovom klasnom biološkom ratu, posledice se mere direktno odgovornošću za milione ljudskih života. S tim na umu, ne čudi da starije generacije koje su odrastale i živele u jednom humanijem sistemu spremnije prihvataju kolektivističke mere. Suprotno egalitarizmu, kolektivizmu i socijalističkom državnom uređenju stoje takmičenje, individualizam i kapitalizam. Borba je, pandemija je pokazala jasnije nego ikad, na život i smrt.

Ista podela bila je vidljiva i pre proizvodnje vakcina o sprovođenju mera zaštite narodnog zdravlja. Sada kada postoji dostupna vakcina za ovaj virus, ne postoji politička volja niti vlasti da propiše niti opoziciono nastrojenih subjekata da zahtevaju najbedniji minimum za očuvanje ljudskih života, poput obavezne vakcinacije. Jasno je ko vodi danas. Ne smemo ih pustiti i da pobeđu. Obavezna vakcinacija – odmah ■

VREME SMRTI I RAZONODE

Piše: Vladimir Milojković

POVRŠINA OD NEVIDLJIVIH NEPRIJATELJA

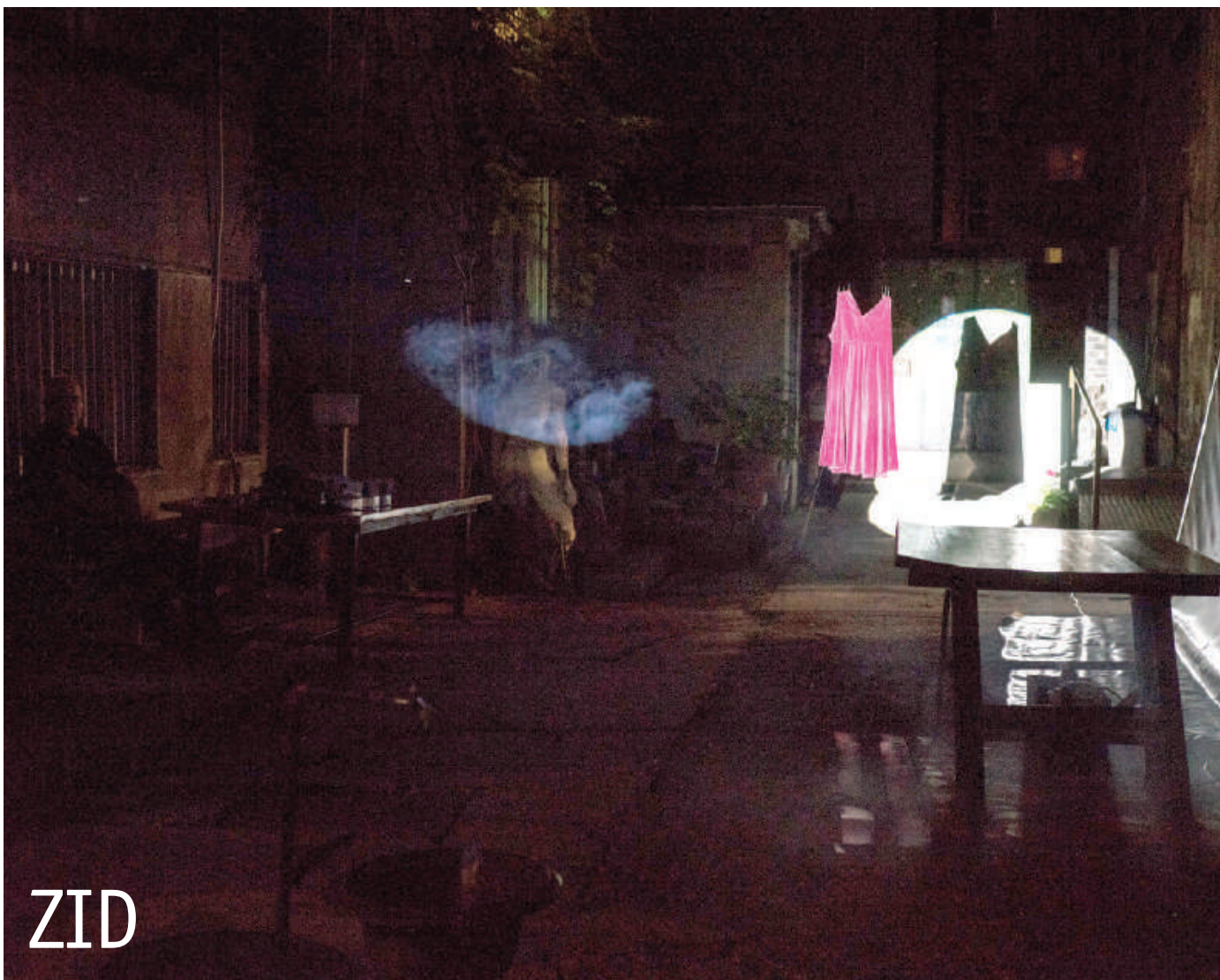
Otvorila sam ormar. I počela da grabim sredstva za ličnu higijenu. Za higijenu toaleta i hodnika. Brisala sam sjajecu površinu od nevidljivih neprijatelja. Osećala sam oči na potiljku ■

12.04h – 12.05h
16.11.2020.
ponedeljak
(Ashford, radno mesto, Bronzefield Prison)

KUDA IDU

moguće je
u istom vlaku:
navečer, na relaciji
željeznički radnici – posao
nalikuju lica ultra-ljubičasta
zapravo
njihovo salo.
užasno, nepokretno, masno salo.
opkoljeni njime izgubiše ljudske
fizionomije
i svijet
polako, sasvim sigurno, također ■

04.01.2021.
23.13 h – 23.17 h
ponedeljak
(u sobi, lockdown u predgrađu Uxbridge-a)

Hamlet u dvorištu, foto: Srdan Veljović

ZID

HAMLET U DVORIŠTU CENTRA ZA KULTURNU DEKONTAMINACIJU

Dve godine bez Borka Pavićević obeleženo je u Centru za kulturnu dekontaminaciju igranjem predstave „Autentična tumačenja“: '68 (4. i 5. jun) i izvođenjima varijacija materijala nastalih u okviru „Autentična tumačenja“: Dvedesete (28, 29. i 30. jun). Dvadeset i dve godine dele studentske proteste šezdeset osme i početak poslednje dekeade dvadesetog veka, dve potpuno različite temporalnosti, dve potpuno različite emocije, ali ista intencija Ane Miljanić i trupe Centra za kulturnu dekontaminaciju (kako je Borka Pavićević nazivala glumačku podelu „Autentičnih tumačenja“) – razumeti, baš kao što je pokušavao i Šekspirov danski kraljević Hamlet. U pitanju je, dakle, proces – ključna reč za metodu **prepričavanja** na kojima se baziraju „autentična tumačenja“.

„Pojam odgovornosti je centralni problem, i ovde i šire. Hamlet kaže ovako: Ko ne zna šta ostavlja, svejedno je šta ostavlja.“
Borka Pavićević

Program je realizovan u okviru pozorišne produkcije CZKD i projekta „Raznorodnost u kulturi i aktivizmu“ i podržan je od strane Delegacije Evropske unije u Srbiji (EU/IPA),

Ministarstva za ljudska i manjinska prava i društveni dijalog Republike Srbije i Ministarstva kulture i informisanja Republike Srbije.

Hamlet u dvorištu, foto: Srdan Veljović